

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **JUDr. T. M., Ph.D.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčnickém právu 376/1, Praha 2, za účasti: **Mgr. V. H. M.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 7. 2025, č. j. 20 Ad 27/2024-43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 8. 2024, č. j. MPSV-2024/187195-911, změnil žalovaný rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 14. 10. 2019, č. j. 17638/2019/AAI, tak, že oprávněné osobě (JUDr. E. M.) snížil příspěvek na péči z 12 800 Kč na 4 400 Kč měsíčně od listopadu 2019.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou, kterou Městský soud v Praze zamítl rozsudkem ze dne 23. 7. 2025, č. j. 20 Ad 27/2024-43.

[3] Městský soud po rekapitulaci celého řízení potvrdil závěry vyslovené žalovaným. Jelikož rozhodnutí žalovaného ve věci oprávněné osoby bylo dříve již dvakrát zrušeno městským soudem (konkrétně rozsudky ze dne 11. 11. 2021, č. j. 2 Ad 35/2020-38, a ze dne 26. 2. 2024, č. j. 2 Ad 19/2022-52), vyžádal si žalovaný na základě rušícího rozsudku č. j. 2 Ad 19/2022-52 vypracování doplňujícího posudku o zdravotním stavu oprávněné osoby, zejména pro opětovné zhodnocení potřeby jejího stravování, oblékání a obouvání. Městský soud nyní při přezkumu rozhodnutí žalovaného doplněného o závěry doplňujícího posudku posudkové komise ze dne 17. 6. 2024 dospěl k závěru, že posouzení věci ze strany žalovaného je přesvědčivé a úplné, zároveň se žalovaný řídil závazným právním názorem

městského soudu vysloveným v rozsudku č. j. 2 Ad 19/2022-52, čímž splnil povinnosti mu stanovené.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opřel o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Již zde Nejvyšší správní soud poznamenává, že ze samotného obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že stěžovatel se v argumentaci soustředil výhradně na posouzení věci správními orgány, na posudky vypracované posudkovou komisí nebo na závěry dvou předcházejících rušících rozsudků městského soudu, v nich vyslovený právní názor a jeho následné zohlednění správními orgány (konkrétně rozsudky č. j. 2 Ad 35/2020-38 a č. j. 2 Ad 19/2022-52 zmíněné v odst. [3] tohoto usnesení). Ve zbývajících částech kasační stížnosti stěžovatel doslovně cituje závěry městského soudu vyslovené v nyní napadeném rozsudku; nijak tedy nepolemizuje s jeho odůvodněním.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti setrval na svých závěrech vyslovených v žalobou napadeném rozhodnutí a ztotožnil se také s argumentací městského soudu. Žalovaný má za to, že doplňující posudek posoudil a vysvětlil hodnocení všech aktivit oprávněné osoby v rámci potřeby stravování, oblékání a obouvání přesvědčivě a tak, jak mu bylo uloženo rozsudkem městského soudu č. j. 2 Ad 19/2022-52.

[6] S ohledem na způsob, jakým je v dané věci formulována kasační argumentace stěžovatele (viz odst. [4] výše), je vhodné nejprve připomenout, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou, což platí i pro řízení o kasační stížnosti. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4, věť za středníkem s. ř. s., je tak Nejvyšší správní soud vázán důvody tvrzené nezákonnosti uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Proto preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčuje podobu a obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011-108, nebo ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54). Rozsudek krajského (městského) soudu je tak přezkoumáván v intencích stížnostních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je oprávněným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody, které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tedy musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). Jinými slovy, *„uvedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítka směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58).

[7] V posuzované věci však stěžovatel v kasační stížnosti nijak nereaguje na závěry vyslovené v napadeném rozsudku. V první části kasační stížnosti pouze opakuje svou žalobní argumentaci, v níž především namítá nedostatečné a nepřesvědčivé posouzení zdravotního stavu oprávněné osoby. (Již městský soud v přitom řízení o žalobě vyhodnotil, že se stěžovatel zaměřuje výlučně na posudky posudkové komise ze dne 27. 1. 2022 a z 21. 6. 2022, ale zcela opomíjí doplňující posudek ze dne 17. 6. 2024. Stejně tak činí stěžovatel i nyní v kasační stížnosti.) Dále se velká část kasační argumentace věnuje dvěma rušícím rozsudkům městského soudu (konkrétně rozsudky č. j. 2 Ad 35/2020-38 a

č. j. 2 Ad 19/2022-52 citované v odst. [3] tohoto usnesení), které stěžovatel z velké části pouze doslovně cituje. Podobně pak rozsáhle cituje nyní napadený rozsudek.

[8] V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že obecně vzato stěžovatelům nic nebrání zopakovat žalobní argumentaci v případech, kdy ji krajský (městský) soud dostatečně nevypořádal, směřuje-li taková argumentace k existenci kasačního důvodu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (tedy nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí či jiné vadě řízení před krajským soudem; viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2021, č. j. 3 As 389/2019-49, odst. 15). Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku ovšem stěžovatel nenamítá. V kasační stížnosti pouze obecně tvrdí, že ji podal z důvodu „*nesprávného právního posouzení věci, vadného hodnocení provedených důkazů a vadného právního posouzení věci*“. Dominantně tedy míří na kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (přičemž svá tvrzení následně nijak nekonkretizuje). Přitom platí, že nejsou-li stěžovatelé spokojeni se skutkovým či právním posouzením věci, musí být z obsahu kasační stížnosti zřejmé, které závěry krajského (městského) soudu pokládají za nedostatečné, respektive nesprávné, a z jakého důvodu (srov. odst. [6] výše). Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci (což je i případ stěžovatele), je nutno na ni nahlížet jako na nepřipustnou, neboť se mívá s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[9] Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná také své usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS, podle kterého kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a má proto být jako nepřipustná odmítnuta (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Vyzývat stěžovatele k odstranění této vady (§ 109 odst. 1 s. ř. s.) není v takové situaci namístě.

[10] Jakkoli tedy stěžovatel v kasační stížnosti formuloval důvody, pro které navrhuje napadený rozsudek městského soudu zrušit, pro posouzení věci je rozhodující, že nijak nepolemizuje s důvody, na nichž stojí napadené rozhodnutí městského soudu (jednak zpochybňuje pouze závěry správních orgánů, jednak toliko opakuje žalobní argumentaci a cituje napadený rozsudek). Za této situace Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než kasační stížnost v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 104 odst. 4 s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., odmítnout bez věcného projednání pro její nepřipustnost.

[11] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., a to tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. března 2026

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu